

Заштита на правото на сопственост според ЕКЧП, чл.1 Протокол 1

- принципи и стандарди на ЕСЧП

чл.1 Протокол 1 кон ЕКЧП - заштита на сопственоста

Секое физичко или правно лице има право на мирно уживање на својот имот. Никој не може да биде лишен од својот имот, освен во јавен интерес и под услови предвидени со закон и со општите принципи на меѓународното право.

Претходните одредби не навлегуваат во правото на државите да донесуваат закони кои ги сметаат за неопходни за регулирање на користењето на имотот согласно општиот интерес или заради сигурно плаќање на данок, други придонеси и парични казни.

Дефинирајќи ја сопственоста како право на мирно уживање на имотот, се заклучува дека претпоставува постоечка сопственост односно, лицето да ужива некое право според националниот закон, а кое од гледна точка на Конвенцијата, може да се смета како имотно право. Оттука произлегува и следниот заклучок дека никој не може да биде лишен од својот имот.

Имотот, односно имотното право се однесува на движен или недвижен имот, постоен имот или за кој постои легитимно очекување дека ќе се оствари. Легитимно очекување на поединецот е очекување дека неговото барање за остварување на правото може да се оствари во иднина.

Меѓутоа, правото на сопственост, односно мирното уживање на правото може да биде ограничено или носителот на правото да биде лишен од истото во случај на постоење јавен интерес и под услови предвидени со закон, односно со општите принципи на меѓународното право.

Во толкувањето на Конвенцијата која има статус на Европска уставна повелба за правата и инструмент на европскиот јавен поредок, клучна улога има Европскиот суд за човекови права. Судот претставува највисока судска институција за заштита на основните човекови права, со воспоставена пракса во разни области, вклучително и во однос на имотното право.

2.

Толкувањето го врши преку своите образложенија изнесени во секој конкретен предмет претставувајќи го истовремено духот на Конвенцијата и нејзината цел за обезбедување на правата подеднакво за секој субјект при исти услови, што ги прави практични и делотворни.

Во постапката, Судот испитува дали националниот закон ги задоволува критериумите да се извлече заклучок дека е во согласност со Конвенцијата.

Притоа, нужно е пред се, да се истакне дека сопственоста (имотот) се толкува во најширока смисла на зборот како спектар на економски интереси и подразбира:

- движен и недвижен имот

- материјални и нематеријални интереси (акции, патенти, одлуки на арбитража, право на пензија, право на закуп, управување со бизнис, право на занимање со одредена професија.

При постапувањето, Судот во примената на чл.1 поаѓа од заклучокот дека одредбата содржи **три правила:**

1. право на мирно уживање на имотот
2. лишување од сопственоста (ограничување) и негово подложување на други услови
3. државите имаат право да ја контролираат сопственоста согласно општиот интерес спроведувајќи закони кои ги сметаат неопходни за таа цел.

Мирно уживање на имотот, како право гарантирано со чл.1, претставува овозможување на лицата право на слободно располагање со нивниот имот, без мешање на други лица или државен орган.

Мешањето на државата претставува акт или постапка од страна на државните органи или поединци со која на било кој начин се ограничува потполното остварување на правото.

3.

Ограничувањето на правото на сопственост се засновува на остварување легитимна цел (тоа е јавен, општ интерес). Меѓутоа, таквото ограничување мора да е пропорционално, да претставува правична рамнотежа. **Правична рамнотежа** нема ако сопственикот поднесува преголем товар. Со тоа се нарушува **правната сигурност** (законитоста) која е составен дел на Конвенцијата. Поимот правична рамнотежа Судот го толкува автономно, што значи дека во случај на мешање во правото на имот, од државите се бара тоа да може да се изврши само кога е загарантирана рамнотежа помеѓу јавниот интерес и интересот на поединецот.

Овие правила за првпат се изнесени во пресудата **Sporrong and Lonnroth против Шведска**. Ова е една од најзначајните пресуди бидејќи направената анализа на правилата понатаму постојано се цитира во последователните пресуди.

Во демократско општество кое се придржува кон владеењето на правото ниту една одлука која е произволна не може да се смета за законска.

Оваа констатација најдобро ја илустрира предметот **Стојановски и др. против Македонија, пресуда од 23.10.2014 год.** Имено, на апликантите им било оспорено правото да си ја повратат сопственоста врз одземената земјишна парцела иако бил исполнет законскиот услов за тоа, односно земјиштето претставувало градежно неизградено земјиште во време на поднесувањето на барањето за денационализација. Надлежните органи неточно го толкувале и примениле релевантното право и погрешно ги утврдиле фактите на случајот. Поконкретно, органите го игнорирале извештајот од увидот на лице место кој бил изведен како доказ во текот на друга постапка за денационализација, која се однесувала на истата земјишна парцела а која му претходела на барањето на апликантите. Управниот суд се осврнал на фактичката состојба на денот кога било извршено вештачење со дополнителен увид на лице место, занемарувајќи ја состојбата на земјиштето на денот кога било поднесено барањето за денационализација, како што предвидува Законот. Била донесена пресуда, спротивна на пресудата донесена од истиот судски совет во друга постапка која се однесувала на

4.

преостанатиот дел од истата земјишна парцела. Судот ги идентификува недостатоците, постапувањето спротивно на воспоставената домашна пракса и заклучува дека дејствието на државата било незаконито и арбитрерно, осудувајќи го пропустот на судот, повикувајќи ги надлежните органи на постапување согласно нивната должност да обезбедат суштествено и задоволително образложение како би го оправдале отстапувањето од воспоставената судска пракса.

Пример - Арсовски против Македонија, пресуда од 15.01.2013 год.

(експропријација на земјиште во корист на приватна компанија со која бил наметнат преголем и несразмерен товар за апликантите според целта која требало да се постигне, била нарушена правичната рамнотежа која треба да се обезбеди во случај на задирање во правото)

Пример – Абуфада против Франција А. бр.. 28457/10 од 04.11.2014 год.

(Правото врз имотот може да биде легитимно одземено доколку било неопходно заради заштита на општиот интерес – нема повреда).

Цитираните примери подетално ќе бидат образложени подолу во текстот. ЕСЧП во секој конкретен случај испитува дали националниот закон ги задоволува критериумите да се извлече заклучок дека е во согласност со Конвенцијата. Тоа подразбира дека секое ограничување на право кое е предвидено со Конвенцијата мора да е предвидено со Закон. При испитување на нарушувањето на сопственичкото право се води сметка за тоа дали одредени превземени мерки на ограничување кои се оспорени, се предвидени во националниот закон. Според тоа, од суштинско значење се прашањата:

- дали имало интервенција во правото кое е во прашање
- дали интервенцијата била согласно закон
- дали потребата од интервенција е поврзана со одредена легитимна цел и
- дали направената интервенција била потребна во демократското општество.

Пример – Петрови против Бугарија – 9504/09 13.10.2016 год.

5.

(мешање во правото на мирно уживање на имотот. Како последица на необезбедување стан во подолг временски период по експропријацијата со што е сторена повреда на правото)

Пример - Витек против Германија – 37290/97 од 09.07.2003 год.

(мешање во мирното уживање на имотот со одбивање на барањето од страна на судовите да се врати имотот, нема повреда на правото)

Може да се заклучи дека секоја интервенција во ограничувањето на правото предвидено во Конвенцијата и Протоколот мора да има позади себе квалитетна правна норма. (закон)

Пример – Рамади и др. против Албанија

Пример – Јантнер против Словачка

Целта на остварувањата на правата предвидени во Конвенцијата меѓу кои и правото на сопственост е реализација на содржината на правото. Во однос на сопственоста тоа е мирното уживање на имотот.

Во случај кога Судот ги испитува овие факти преку поднесена апликација од аспект на посочената повреда, покрај анализа на домашното право кое е применето, се земаат во предвид слични случаи од праксата на Судот кои би биле применливи и во дадената ситуација. Таквото постапување упатува на обезбедување правна сигурност и остварување еднаква заштита на секој поединец.

Според претходно наведеното, при утврдување на фактите дали имало повреда на чл.1 од Протоколот 1 се поставуваат релевантните прашања и тоа:

- дали постои право на сопственост (имотно право)
- дали имало ограничувања (лишување)
- дали ограничувањето имало легитимна цел (јавен интерес) и

6.

- дали ограничувањето е пропорционално односно, дали имало правична рамнотежа помеѓу барањето на општиот интересе и барањето за заштита на правото на поединецот.

Во однос на **првото правило** е од значење фактот на уживањето на правото (постоечко право кое лицето го ужива или легитимно очекување)

Од значење при примената на **второто правило** – лишување од сопственост е испитување на фактите дали сопственикот е оневозможен во вршењето на сопственичкото право. Ситуацијата може да биде различна односно да е извршен формален пренос на правото или фактичко оневозможување односно, формална експропријација или фактичко завземање со неможност од употреба и користење на имотот)

Третото правило предвидува испитување на контролата на употребата на сопственоста, дали претставува оправдано ограничување на сопственоста односно, проценка на примената на дискреционото право од страна на државата. Притоа, се испитува пропорционалноста што претпоставува **правична рамнотежа** меѓу барањата од општ интерес на заедницата и барањата за заштита на основните права на поединецот. Пропорционалноста со тоа не значи и гаранција за целосна пазарна вредност како еквивалент, но компензација според релевантни закони за конкретниот случај.

ЕСЧП во секоја своја одлука независно дали утврдува или неутврдува повреда на право, упатува порака до Државата во поглед на согледаните недоследности и степенот на заштита на правата од аспект на Конвенцијата.

Дискреционо право или слободна проценка им припаѓа на државите да ги проценуваат околностите и постапувањето според нивна проценка при утврдување на законодавството и др. правни работи за исполнување на своите обврски кои произлегуваат од Конвенцијата.

ПРИМЕРИ

Изнесените примери содржат податоци за фактите, образложението и донесената одлука на Судот а секоја одлука е достапна на линкот [escp - hudoc](#)

/

– Абуфада против Франција

Во 2005 год. жалителите купиле куќа со средства од депозит и со подигнување кредит. По неколку месеци, во судска истрага била откриена голема операција со дрога, организирана од синот на жалителите. Биле извршени финансиски проверки на неговите средства со цел да се утврди дали биле сторени кривични дела незаконското потекло на средства и перење пари. Синот во 2008 год. бил осуден на 7 години а жалителите на 3 години затвор од кои 2 год. биле условна осуда. Истотака, судот наредил куќата да биде конфискувана. Било утврдено дека синот бил одговорен за работите околу куќата, вршел уплати, учествувал во трошоците околу куќата. Било утврдено дека тие знаеле за активностите на синот. Им било дозволено да останат во куќата, со плаќање месечна закупнина од 900 евра до наоѓање на алтернативно сместување. Државата ја превзела куќата во месец Јуни 2011 год.

Конфискацијата била законски предвидена и насочена кон целта од јавен интерес за борба против трговијата со дрога, по пат на одвраќање од идејата за прикривање незаконски стекнат имот и перење пари.

Во однос на лицата кои биле во постојан контакт со лице вклучено во вршење кривични дела кои се казнуваат со казна затвор во траење до 5 години и кои не можеле да докажат дека имале средства кои кореспондирале со нивниот начин на живот или да го покажат законитото потекло на имотот што бил во нивно владение, законодавната рамка предвидела една претпоставка – Се претпоставува дека засегнатите лица профитирале од средствата или имотот кои ги стекнале со измама, со целосно познавање на фактите. Во таков случај, целиот имот или дел од имотот чие финансиско потекло не биле во можност да го објаснат би можело да се конфискува како

8.

дополнителна казна. Ова е соборлива претпоставка и во случајот жалителите можеле да избегнат осуда доколку го покажеле законитото потекло на финансиските средства и имот. Меѓутоа, жалителите не можеле да го докажат законско потекло на нивните финансиски средства. Животниот стил им бил несразмерен со пријавениот приход а особено внимание било обрнато и на поведението на жалителите и бил земен во предвид фактот дека не можело да не бидат свесни за потеклото на парите кои им биле давани на располагање од страна на нивниот син.

Судот прифатил дека дел од средствата за купување на куќата не потекнувале од приходите од трговија со дрога, односно уплатите по 2006 год. не биле спорни. Сепак, повеќето од средствата биле стекнати од приходите од трговија со дрога во која бил вклучен нивниот син. Одлуката на домашните судови да ја конфискуваат куќата ја дефинира легитимната желба строго да се казнат кривичните дела слични со незаконско стекнување имот, кои се случиле во контекст на трговија со дрога од големи размери на локално ниво. Во смисла на штетата предизвикана од дрога, разбирливо е дека властите на државите договорнички би требало да покажат голема строгост кон оние што придонеле за ширење на ова зло.

Мешањето во правото на жалителите на непречено уживање на нивната сопственост не било несразмерно со целта од општ интерес кон која се стремело.

Заклучок –недопуштено, очигледно неосновано.

/

Жалба бр. 60266/14 Ирена Спиловска и Игор Спиловски против Република Северна Македонија

Жалителите се државјани на Република Северна Македонија. Жалба во Судот поднеле согласно чл.1 од Протоколот 1 во врска со одбивањето на нивното барање за надомест на штета поврзана со клеветата.

9.

Владата со своја изјава изразила признание и подготвеност да им плати парични износи од по 2.700 Евра обештетување како компензација за прекршување на чл.1 од Протоколот 1, бидејќи со одбивање на барањето да добијат надомест, било повредено нивното право на сопственост, која сума е во разумен износ и со која би била надоместена сета материјална и нематеријална штета и во согласност со судската пракса во рок од 3 месеци од денот на известувањето. Во смисла на наведеното, Владата предложила Судот да заклучи дека од било која друга причина не е повеќе оправдано да се продолжи со разгледување на жалбата.

Со писмо, жалителите се изјасниле дека не се задоволни со условите на изјавата, предложениот износ не е доволен и соодветен за наведената повреда.

Судот ја испитал изјавата в.в. принципите што произлегуваат од неговата пракса (прелиминарни приговори) и констатирал дека Владата јасно прифатила дека било повредено правото на сопственост на жалителите и дека националното законодавство имало ограничен опсег на примена.

Согласно признание и предложените износи кои соодветствуваат со износите доделени во слични случаи, Судот сметал дека не е оправдано да се продолжи со разгледување на жалбата. Оценил дека доколку наведениот износ не се исплати во утврдениот рок, да се плати камата... Доколку не бидат исполнети обврските од Владата, Судот може жалбата повторно да ја стави на списокот на предмети, согласно чл.37 од Конвенцијата. Согласно своето дискреционо право доделил правни трошоци според судската пракса во износ од 650 Евра. Од наведените причини, Судот едногласно ги земал во предвид условите во изјавата на Владата, според чл.1 од Протоколот 1, одлучил да ја отфрли жалбата, да се плати износот од 650 Евра во рок од 3 месеци во спротивно да се пресмета соодветна камата.

- Стефанови против Бугарија - 65688/12 од 30.03.2017 год.

(Мешање во правото на мирно уживање на имотот како последица од лишување од адекватен надомест.)

Подносителите на претставката, брачните другари Стефанови заедно со нивниот син од Државата купиле стан во Софија во површина од 144 м.кв., кој стан станал државна сопственост во рамките на национализацијата спроведена од комунистичкиот режим по 1945 год.

Во 1992 год. наследникот на сопственикот на станот пред национализацијата подигнал тужба против Стефанови, според чл.7 од Законот за враќање, со барање нивното право да се прогласи неважечко и тужба *rei vindicatio*. Постапките правосилно завршиле во 2004 год. Во однос на тужбата по чл.7 од Законот за враќање, судовите го прогласиле сопственичкото право на подносителите на претставката како неважечко, заклучувајќи дека го купиле станот спротивно на закон, бидејќи подрачјето каде се наоѓал станот било резервирано за изградба на згради со повеќе од три ката а законодавството во тој период забранувало продажба на станови во такви згради. Во 2005 год. подносителите на претставката поднеле прекршочна тужба против Општина Софија како правен следбаник на Државата во врска со станбениот имот. Градскиот суд во Софија 2010 год. го усвоил нивното барање но, Апелациониот суд во Софија ја поништил одлуката и барањето го одбил. Врховниот касационен суд со пресуда од 4. 4. 2012 год. утврдил дека имаат право да ја добијат само цената која ја платиле во 1990 год, која со тек на годините многу девалвирала па, им припаѓал еквивалент од околу 12 Евра.

Владата доставила изјава со која побарала Судот да постапи согласно чл.37 од Конвенцијата и да ја прифати повредата на чл.1 од Протоколот а на подносителите да им се исплати износ од 42.000 евра на име материјална и нематеријална штета. Подносителите на претставката не се согласиле со понудениот износ. Судот при проценка на предлогот забележал дека Владата ја прифаќа повредата на чл.1, но не понудила соодветен надомест, бидејќи понудениот износ не бил ни близу до износот што би го понудил Судот. Од тие причини Судот сметал дека, со цел почитување на правата загарантирани

со Конвенцијата, е обврзан да продолжи со разгледување на предметот и го отфрлил предлогот на Владата за одјава на предметот. Судот забележал дека подносителите на претставката го изгубиле станот во 2004 год. и не поднеле барање во рок од 6 месеци од правосилноста на пресудата. Меѓутоа, потсетил дека во одредени случаи во врска со лишување од имотот при доделување било каков надомест, релевантните случувања се сметале за континуирана состојба, а рокот од 6 месеци почнува да тече кога се решени сите прашања во врска со надоместокот, што во случајот се смета денот на правосилност на пресудата од 04.04.2012 год. и прифатил дека барањето е поднесено на време и прифатливо. Подносителите на претставката навеле дека е повреден чл.1 од Протоколот 1 со аргумент дека имотот им бил одземен неправедно без нивна вина и не добиле адекватен надомест. Судот нашол дека предметот треба да се решава според случајот Велкови и други како и подоцнешни предмети. Судот истакнал дека лишувањето од имотот како резултат на Законот за враќање, несомнено претставува мешање на Државата во имотните права. Ова мешање е засновано на важечки закони и бидејќи тужбата била поднесена во рок од 1 година од стапување во сила на Законот за враќање, може да се смета дека е дел од мерките кои се однесуваат на периодот на правна и економска транзиција во Бугарија, по завршување на тоталитарната власт. Тоа значи дека предметот бил во домен на легитимни цели на кои се засновал и Законот за враќање. Исто така, Судот забележал дека подносителите на претставката биле лишени од својот имот како последица на мали недостатоци во купопродажниот договор од 1990 год., бидејќи договорот бил склучен спротивно на забраната на продажба на двоспратни згради во областите предвидени за изградба на згради со повеќе од три ката, но, Судот утврдил дека за таквата грешка одговорна била власта а не подносителите. Во недостиг на други релевантни околности, Судот смета дека во случајот правична рамнотежа според чл.1 од Протоколот 1 не може да се постигне без адекватен надомест. За сторената повреда на чл.1, ослонувајќи се на дотогашната судска пракса и имајќи ги во предвид сите околности, им доделил надомест на материјална штета од 75.000 евра.

Одлуката на судот е – постои повреда на чл.1 од Протоколот 1.

- Петрови против Бугарија – 9504/09 13.10.2016 год.

Подносителите на претставката се брачни другари, Бугарски државјани кои живеат во Софија. Родителите на брачниот другар биле сопственици на куќа која била експроприрана во 1986 год. заради изградба на станбена зграда и улица. Одлуката за експропријација била донесена според Законот за просторно и урбанистичко планирање од 1973 год. со услов подносителите да добијат трособен стан како надомест. Во 1990 год. подносителите со децата се сместиле во трособен стан, сопственост на Општината каде живееле до 2004 год. од каде заради здравствената состојба на мајката на подносителот се преселиле во друг подобар стан. Во 2005 год. поднеле тужба против Општина Софија тврдејќи дека претрпеле материјална и нематеријална штета поради пропустот на Општината да изгради и им предаде стан кој им припаѓа. Окружниот суд ја отфрлил тужбата и утврдил дека не претрпеле штета бидејќи биле сместени во стан сопственост на Општината и дека Законот предвидува посебно решение за лица во ситуација како нивната, односно давал можност за брање за повторно вреднување на експропријаниот имот. Подносителите поднеле барање за нова процена но, Општината со писмо од 2006 год. ги известила дека немаат право да бараат процена бидејќи не се сопственици на имотот. Повисоките судови го прифатиле ова образложение. За постапките платиле судски трошоци од 612 Евра. Во меѓувреме станот бил изграден и во него се вселиле во 2006 год.

Судот го отфрлил оспорувањето на Владата дека не биле исцрпени сите домашни правни лекови, бидејќи подносителите барале нова проценка што значи дека ефикасно ја следеле релевантната процедура. Владата не тврдела дека изјавата на општинските власти дека подносителите немаат право на нова проценка е погрешна. Со одлуката од 1986 год. за експропријација во која се наведува дека на подносителите ќе им биде даден надомест за имотот е создадено право кое Власта не го оспорува. Ветениот стан се квалификува како имот во смисла на чл.1. Пропустот на власта да го обезбеди станот

претставува мешање во непреченото уживање на имотот. За прашањето – дали Државата ја исполнила својата обврска според чл.1, Судот морал да разгледа дали постои правична рамнотежа помеѓу јавниот интерес и правото на подносителите. Судот одлучил дека траењето на обезбедување надомест заедно со недостигот на волја во Власта да го реши проблемот, претставуваат фактори кои може да ја спречат правичната рамнотежа помеѓу јавниот интерес и интересот на подносителите на претставката. Иако правото за добивање стан го стекнале во 1986год., станот не им е доделен до 2006 год. Одлагањето и пасивниот став на власта создале кај подносителите период на неизвесност што се смета за посебен и претеран товар за нив. Според тоа, заклучок на Судот е дека дошло до пореда на чл.1 од Протоколот 1 на Конвенцијата. Бидејќи не биле во можност да го користат и уживаат во станот подолг временски период претрпеле материјална штета која Судот ја утврдил на износ од 7.000 евра а исто така и нематеријална штета како резултат на претрпено разочарување и им доделил по овој основ 4.000 евра.

Одлука – постои повреда на чл.1 од Протоколот 1

- Витек против Германија – 37290/97 од 09.07.2003 год.

Мешање во мирното уживање на имотот како резултат на одбивање на барањето од страна на судовите да се врати имотот не постои повреда.

Подносителите на претставката купиле куќа во Лајпциг за 56.000 германски марки на Ист. Германија. Куќата била изградена на државно земјиште на кое добиле плодоуживање според одредбите на Граѓанскиот законик. Во Октомври 1989 год. побарале формална дозвола да ја напуштат земјата, бидејќи сметале дека се дискриминирани на политичка основа во својата работа. Од Окружното одделение за внатрешни работи биле известени дека за издавање на дозвола за напуштање на земјата би морале трајно да го пренесат имотот со продажба или подарок. На 08.12.1989 год. имотот го подариле на брачен пар со нотарски акт во кој била наведена вредноста од 120.000 Герм. марки, а всушност парот кој го земал станот на подарок платил износ од 55.000 Герм. марки на банкарска сметка во Швајцарија. Подносителите тврделе дека вистинската вредност на имотот изнесува

600.000 Герм. марки. Владата ја оспорила вредноста наведувајќи дека тие имале само плодоуживање на земјиштето. По спојувањето на Германија, подносителите се обиделе да ја повратат куќата и плодоуживањето од купувачите а подоцна и во постапки пред граѓанските и управните судови во Сојузна Република Германија. Имено, во 1991 год. побарале од судот во Лајпциг налог за враќање на куќата и поправка на уписот во земјишниот регистар. Нивното барање било одбиено а Окружниот суд ја одбил жалбата оценувајќи дека не е извршен пренос на имотот, бидејќи подарокот и продажбата биле неважечки во Источна Германија. Сојузниот суд во својата одлука утврдил дека станува збор за надлежност на управните судови, според важечкото законодавство и тоа Резолуцијата за вонредни имотни прашања и управна постапка но, барањето им било одбиено а поднеле и тужба до Уставниот суд кој ги одбил сите претходни тужби.

Подносителите се повикале на кршење на чл.1 од Протоколот 1, поради одбивање на Германските судови да наложат враќање на имотот кој се наоѓа на територија на Источна Германија.

Владата истакнала дека и да имало мешање на Државата, тоа било предвидено со Законот за имот и во јавен интерес, односно не било произволно, туку од страна на надлежните судови и дека подносителите примиле праведен надоместок.

Подносителите тврделе дека преносот бил извршен под притисок на властите и со тоа неважечки и дека Законот за имот престанал да се применува по 18.10.1989 год.

Судот ја прифатил надлежноста и утврдил дека подносителите биле сопственици на имотот заедно со плодоуживање на земјиштето, дека преносот на земјиштето бил неважечки според одлуката на Сојузниот суд и дека подносителите на претставката не можеле да воспостават право на враќање. Утврдил дека имало мешање на Државата во мирното уживање на имотот.

Разгледувајќи го прашањето дали мешањето било оправдано, Судот утврдил дека било засновано на Законот за имот, Законот бил достапен до сите а негова цел била решавање на сите имотни спорови по повторното спојување на Германија и создавање прифатлива рамнотежа, следејќи ја целта која е во јавен интерес.

Што се однесува до прашањето дали мешањето било сразмерно, според судската пракса, особено мора да постои разумен однос на сразмерност помеѓу користените средства и целта која сака да се постигне со било која мерка која лицето го лишува од неговиот имот. Судот констатира дека единствен интерес на подносителите на претставката било плодоуживањето, согласно Законот на Ист. Германија, така што тие не би можеле да го задржат имотот дури и да ја замениле куќата во Ист. Германија. Крајно, пресуден факт за судот било дека подносителите ја купиле куќата во 1986 год. за 56.000 Герм. марки, дека ја подариле во 1989 год., при што купувачите им исплатиле 55.000 Герм. марки, што по курсот за трансакции меѓу приватни лица било еквивалентно на износ од 220.000 Герм. марки во Ист. Германија. Според наведените факти а особено вонредните околности на повторното соединување на Државата, Судот смета дека тужената држава не ја пречекорила границата на проценка. Имајќи ја во предвид легитимната цел која е постигната, постигната е правична рамнотежа помеѓу интересот на подносителите на претставката и општиот интерес на Германското општество. Заклучува дека не постои повреда на чл1 од Протокол 1.

Рамади и др. против Албанија – 38222/02 од 02.06.2008 год

Јантнер против Словачка – 39050/97 од 04.03.2003 год.

Користени материјали - Одлуки на Европскиот суд за човекови права, Водич за имплементација на чл.1 од Протокол 1 од ЕКЧП, Билтен за судска практика на Европскиот суд за човекови права.

Октомври 2021 година

Зора Тренивска
Судија на Апелационен суд Скопје, во пензија